

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 stycznia 2015 r. powód A. K. (1) wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 31.530,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wykonał dla pozwanej prace adaptacyjne w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w W., za którą to usługę wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 31.530,71 zł, której pozwana nie zapłaciła, mimo upływu terminu wskazanego w tejże fakturze.

(pozew – k. 2-5)

W odpowiedzi na pozew, sprecyzowanej w piśmie procesowym z dnia 28 kwietnia 2016 r., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że zakwestionowała istnienie roszczeń powoda. Pozwana przyznała, że powód wykonywał na jej rzecz prace wykończeniowe, za które wynagrodzenie miało być wypłacone ze środków własnych pozwanej. Prace wykonywane przez powoda nie mogły być sfinansowane z kredytu udzielonego przez bank, ponieważ nie mieściły się w zakresie rzeczowym objętym umową kredytu. Jednakże ze względu na prośby powoda o szybką zapłatę za wykonane roboty wykończeniowe, pozwana zaproponowała powodowi, że rozliczenie prac może nastąpić ze środków pochodzących z kredytu, pod warunkiem wystawienia za nie faktur VAT, których przedmiotem byłyby prace, które mogłyby być finansowane z tych środków. W związku z tym według pozwanej powód wystawił faktury nr (...) za „wykonywanie warstw spadkowych na daszkach i balkonach na osiedlu (...) w W. przy ul. (...)” oraz „wykonanie uzupełnień ocieplenia i warstwy klejowej na elewacjach 10 budynków na osiedlu (...) w W. przy ul. (...)”, które to faktury zostały w całości zapłacone, a których treść odbiegała od faktycznie wykonanych przez powoda prac. W rzeczywistości powyższe prace zostały wykonane przez inny podmiot, zaś faktura VAT nr (...) wystawiona przez powoda miała charakter fikcyjny i była próbą wyłudzenia pieniędzy od pozwanej, za zapłacone przez nią uprzednio prace.

(odpowiedź na pozew – k. 37, pismo procesowe z dnia 28 kwietnia 2015 r. – k. 149-151)

Sąd uznał za ustalone następujące okoliczności:

(...) sp. z o.o. realizowała inwestycję w postaci (...) osiedla (...), położonego przy ul. (...) w W.. Inwestycja ta współfinansowana była ze środków uzyskanych z kredytu udzielonego przez Bank (...) S.A.

(okoliczności bezsporne)

(...) sp. z o.o. zawarła z A. K. (2), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...), ustną umowę, na mocy której miał on wykonać prace wykończeniowe we wnętrzu budynku nr 11a położonego na ww. osiedlu. Roboty te nie były finansowane ze środków uzyskanych z udzielonego przez Bank (...) S.A. kredytu, ale ze środków własnych (...) sp. z o.o.

(dowód: wycena, k. 6 – 7; przesłuchanie R. K. w charakterze strony, k. 271 - 272)

A. K. (2) zależało na szybkim otrzymaniu zapłaty za wykonane roboty wykończeniowe. Zakres wykonanych przez niego prac nie był refinansowany z przedmiotowego kredytu. Środki na zapłatę wynagrodzenia A. K. (2) pochodzić musiałyby, w zwykłym toku rzeczy, z wpłat nabywców lokali, co wydłużyłoby termin zapłaty. Wychodząc naprzeciw potrzebom (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zaproponowała wystawienie A. K. (2) fikcyjnych zleceń prac, których finansowanie objęte było umową kredytu. Po fikcyjnym odbiorze prac miał on wystawić tytułem robót

wymienionych w pozornych zleceniach faktury VAT, za które zapłata miała nastąpić ze środków uzyskanych z kredytu, co miało pozwolić mu na szybsze uzyskanie zapłaty za wykonane w rzeczywistości prace.

(dowód: przesłuchanie R. K. w charakterze strony, k. 271 – 272)

Na podstawie powyższych uzgodnień w dniu 20 maja 2013 r. (...) sp. z o.o. wystawiła A. K. (2) pozorne zlecenie wykonanie warstw spadkowych na daszkach i balkonach na osiedlu (...) w W. przy ul. (...). Wartość robót została wyceniona na 20.000 zł netto. A. K. (1) za wykonanie ww. robót wystawił w dniu 15 czerwca 2013 r. fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 21.600 zł, która to kwota została przez (...) sp. z o.o. zapłacona w dniu 26 czerwca 2013 r., ze środków uzyskanych z kredytu udzielonego przez Bank (...) S.A.

(dowód: zlecenie – k. 61, protokół odbioru wykonanych robót – k. 60, faktura VAT nr (...) – k. 59, potwierdzenie przelewu – k. 62, dyspozycja wypłaty – k. 159, uproszczony kosztorys budowlany – k. 160, zestawienie faktur – k. 161-162).

Następnie w dniu 1 lipca 2013 r. (...) sp. z o.o. wystawiła A. K. (2) pozorne zlecenie wykonanie warstw uzupełnień ocieplenia i warstwy klejowej na elewacjach 10 budynków na osiedlu (...) w W. przy ul. (...). Wartość robót została wyceniona na 11.400 zł netto. A. K. (1) za wykonanie ww. robót wystawił w dniu 22 lipca 2013 r. fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 12.312 zł, która to kwota została przez (...) sp. z o.o. zapłacona w dniu 1 sierpnia 2013 r., ze środków uzyskanych z kredytu udzielonego przez Bank (...) S.A.

(zlecenie – k. 65, protokół odbioru wykonanych robót – k. 64, faktura VAT nr (...) – k. 63, potwierdzenie przelewu – k. 66, dyspozycja wypłaty – k. 145, potwierdzenia przelewów – k. 146-147).

W rzeczywistości A. K. (1) nigdy nie zrealizował prac polegających na wykonaniu warstw spadkowych na daszkach i balkonach oraz wykonaniu warstw uzupełnień ocieplenia i warstwy klejowej na elewacjach 10 budynków. Powyższe prace wykonali w K. F., K. P. i P. S..

(zeznania świadków: K. F., K. P., k. 198, zeznania świadka P. S., k. 270 – 271; przesłuchanie R. K., k. 272 – 273; umowy, k. 280 – 285, 303 – 307, 320 – 327, protokoły i faktury, 286 – 302, 308 – 319, 328 - 345)

W budynku mieszkalnym przy ul. (...) w W. wszystkie roboty wykończeniowe zostały ukończone we wrześniu 2013 r., zaś od października 2013 r. do budynku tego wprowadził się R. S..

(protokół przekazania budynku, k. 49 - 52)

W dniu 16 stycznia 2014 r. A. K. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) tytułem prac adaptacyjnych w budynku mieszkalnym w W. przy ul. (...), opiewającą na kwotę 31.520,71 zł Prace, za wykonanie których została wystawiona ww. faktura VAT zostały w rzeczywistości rozliczone na podstawie faktur VAT nr (...).

(faktura VAT nr (...) – k. 9, przesłuchanie R. K. w charakterze strony, k. 272 – 273)

A. K. (1) wezwał (...) sp. z o.o. za pośrednictwem Krajowego Rejestru Długów Biura (...) S.A. do zapłaty, kwoty 31.520,71 zł W odpowiedzi (...) sp. z o.o. poinformowała A. K. (1), że nie posiada wobec niego żadnych zobowiązań.

(wezwanie do zapłaty – k. 13-14; pismo, k. 39 – 41)

(...) zgłosiło do Prokuratury Rejonowej W. – M. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa podania nieprawdziwej informacji gospodarczej w maju 2014 r. Wyrokiem z dnia 14 listopada 2016 r., wydanym w sprawie II K 96/15 Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej uznał A. K. (1) winnym tego, że w okresie od 16 stycznia 2014 r. do dnia 2 kwietnia 2014 r. w O., za pośrednictwem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przekazał nieprawdziwą informację gospodarczą do Biura (...), Krajowego Rejestru Długów, dotyczącą nieuregulowanego zobowiązania firmy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przy ul. (...) wobec Usługi Budowlane (...) z siedzibą w O. ul. (...) w wysokości 31.520,71 zł, wynikającego z faktury VAT (...) z dnia 16 stycznia 2014 r., dotyczącej prac

adaptacyjnych w budynku mieszkalnym w W. przy ul. (...), pomimo tego, że przedmiotowa należność została przez (...) Sp. z o. o. wypłacona w całości i za ten czyn, kwalifikowany na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczej i wymianie danych gospodarczych skazał go na karę grzywny w wysokości 7.000 zł. Wyrok ten w dniu 16 lutego 2017 r. nie był jeszcze prawomocny.

(dowód: zawiadomienie, k. 41; pismo, k. 42; wyrok, k. 259 – 260)

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie wymienionych dowodów.

Dowody z dokumentów, za wyjątkiem zleceń wykonania prac wystawionych w dniach 20 maja 2013 r. i 1 lipca 2013 r., protokołów odbioru tych prac oraz faktur nr (...), nie były kwestionowane co do prawdziwości przez strony. Nie znalazł do tego podstaw również Sąd. Sporem w sprawie objęta była właśnie kwestia prawdziwości wzmiankowanych dokumentów. Powód utrzymywał, że dokumentują one rzeczywiście zachodzące zdarzenia a zatem wykonanie przez niego dwóch rodzajów prac na inwestycji pozwanego: wykończeniowych oraz zewnętrznych. W związku z brakiem zapłaty za te pierwsze przez pozwanego wystąpił o zasądzenie należnej z tego tytułu kwoty w niniejszym postępowaniu. Tę wersję kwestionował pozwany, podnosząc, że zlecenia wykonania prac zewnętrznych były pozorne, miały na celu wyłącznie ułatwienie rozliczeń z powodem na jego prośbę, powód wykonywał wyłącznie prace wewnątrzarskie i te prace zostały opłacone m. in. na podstawie nieprawdziwych co do treści faktur (...).

Przeprowadzone w sprawie dowody dały podstawę do poczynienia ustaleń zgodnych z wersją pozwanego. Jakkolwiek w sprawie brak (za wyjątkiem dowodu z przesłuchania przedstawiciela pozwanego, który to dowód, jako powielający w istocie tezy podlegające udowodnieniu, powinien zostać oceniony dopiero w świetle innych dowodów) bezpośredniego dowodu braku wykonania prac zewnętrznych przez powoda, to istnieje szereg dowodów pobocznych, których wymowa oceniana w świetle zasad doświadczenia życiowego nakazuje przyjąć wersję pozwanego za prawdziwą.

Po pierwsze wersję tę potwierdzają zeznania świadków K. F., K. P. i P. S.. Osoby te faktycznie realizowały prace polegające na wykonaniu warstw spadkowych na daszkach i balkonach. Z zeznań tych świadków wynika, że zlecenia wykonania robót polegających na wykonaniu spadków na daszkach oraz uzupełnieniu ocieplenia i warstwy klejowej elewacji obejmowały całość inwestycji na Liliowej, co wyłącza potrzebę angażowania innych osób, w tym powoda, w wykonywanie tych samych robót. Świadczenie podali, że nie widzieli, by kto inny wykonywał zleczone im prace. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić mocy dowodowej zeznaniom powołanych wyżej świadków. Byli oni osobami obcymi dla stron, nieskonfliktowanymi z nimi, zatem nie było podstaw do przyjęcia, że ich zeznania były stronnicze. Ponadto treści tych zeznań nie podważał sam powód.

Po drugie, gdyby przyjąć za prawdziwą wersję powoda – że wykonywał on prace polegające na uzupełnieniu warstwy ocieplenia i klejowej na elewacjach oraz warstw spadkowych na daszkach i balkonach, to powstaje pytanie: kiedy powód miałby wykonać prace, za które obecnie dochodzi wynagrodzenia. Prace zewnątrz budynku wymagają zatrudnienia odpowiedniej liczby pracowników, zaangażowania sprzętu oraz materiałów w większym stopniu niż prace wewnątrzarskie. W istocie, biorąc pod uwagę, że prace te zostały zakończone we wrześniu 2013 r. powód musiałby wykonywać roboty na dwóch frontach, musiałby dysponować zatem odpowiednim zapleczem osobowym i rzeczowym, dla prowadzenia takich prac. Obecność takiego wykonawcy na budowie byłaby zauważalna, co więcej dysponowałby on odpowiednią liczbą osób mogących potwierdzić zaangażowanie powoda w wykonanie takich robót w postępowaniach sądowych. W sprawie tymczasem nie został powołany przez powoda ani jeden świadek, który mógłby potwierdzić fakt wykonania przez niego – oprócz prac zewnętrznych również prac wewnątrzarskich. Dwukrotnie wzywany do osobistego stawienia powód nie pojawił się na terminie przeznaczonym na jego przesłuchanie. W tym stanie rzeczy – przy braku w istocie dowodów mogących podważyć tezę pozwanego i przy jej wewnętrznej spójności – w istocie nie istniały podstawy do poczynienia w sprawie ustaleń korzystnych dla powoda.

Po trzecie wersję pozwanego o pozornym zleceniu powodowi prac, których faktycznie nie wykonał, a których wykonanie mogło być refinansowane kredytem udzielonym przez Bank (...) S.A. wzmacnia sekwencja następujących po sobie w bliskim odstępstwie czasowym zdarzeń, w postaci: wystawienia zlecenia (20 maja 2013 r.), przeprowadzania robót (25 maja 2013 r. – 15 czerwca 2013 r. – k. 60), wystawienia faktury VAT nr (...) (15 czerwca

2013 r.), dyspozycji wypłaty transzy kredytu (21 czerwca 2013 r.), zapłaty za fakturę (26 czerwca 2013 r.). W odniesieniu do zlecenia polegającego na wykonaniu warstw uzupełnień ocieplenia i warstwy klejowej na elewacjach 10 budynków sekwencja ta przedstawia się następująco: wystawienie zlecenia (1 lipca 2013 r.), przeprowadzanie robót (1-20 lipca 2013 r. – k. 64), wystawienie faktury VAT nr (...) (22 lipca 2013 r.), dyspozycja wypłaty transzy kredytu (26 lipca 2013 r. – k. 145), wypłata transzy kredytu (31 lipca 2013 r. – k. 146-147), zapłata za fakturę (1 sierpnia 2013 r.). Chronologia powyższych zdarzeń wskazuje, na fakt, że zapłata na prace wykonywane przez A. K. (1) finansowana była ze środków uzyskanych przez pozwaną z kredytu, który to kredyt zgodnie z umową łączącą pozwaną z Bankiem (...) S.A. nie mógł być przeznaczony na finansowanie prac wykończeniowych w budynkach. Innym źródłem finansowania prac wewnątrzarskich mogłyby być wpłaty nabywców, co do których dynamika realizacji nie odpowiadała potrzebom powoda. Z przedstawionej chronologii zdarzeń płynie jeszcze jeden wniosek. Otóż nieracjonalnym jest działanie powoda, który w 2013 r. w zasadzie bezpośrednio po częściowych odbiorach prac przez pozwaną wystawiał faktury VAT za prace zewnętrzne, zaś dopiero na początku 2014 r. wystawił kolejną fakturę za prace które zostały wykonane najpóźniej w październiku 2013 r. kiedy to, do budynku przy ul. (...), wprowadzili się mieszkańcy.

Po czwarte zauważyć należy, że pozwana na żądanie zapłaty zareagowała w sposób bardzo zdecydowany - zawiadomieniem o możliwości popełnienia przestępstwa przez A. K. (1), i tę swoją postawę konsekwentnie utrzymywała przez cały tok procesów karnego i cywilnego. Z kolei powód wytoczył powództwo cywilne dopiero rok o wystawieniu faktury i blisko półtora roku po odbiorze budynków i zasiedleniu ich przez pierwszych lokatorów.

W tym stanie rzeczy uznać należało przesłuchanie R. K. za wiarygodne a stanowisko pozwanego za odpowiadającego rzeczywistemu przebiegowi zdarzeń. Nie przeczy tej konkluzji fakt, że zapłata, której dochodził powód w postępowaniu była niższa niż łączna wartość opłaconych faktur dotyczących fikcyjnych robót. Ta, w istocie korzystna dla niego okoliczność wyższej zapłaty, nie może prowadzić do odmiennych od wyżej zaprezentowanych wniosków, skoro obrachunek przedstawiony na k. 6 i 7 jest na tyle nieczytelny, że jego teza o wartości wynagrodzenia za prace wewnątrzarskiej w istocie nie została ściśle wykazana.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód w niniejszym postępowaniu dochodził zapłaty na fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 31.530,71 zł, która została wystawiona tytułem wykonanych przez niego prac adaptacyjnych w budynku mieszkalnym w W. przy ul. (...).

Strony niniejszego postępowania łączyła ustna umowa o dzieło (art. 627 k.c.), na podstawie której powód zobowiązał się do wykonania prac wykończeniowych w budynku nr 11a położonym przy ul. (...) w W., a pozwana zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia za te prace.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że pozwana zapłaciła za ww. prace wykończeniowe uiszczając wynagrodzenie udokumentowane fakturami VAT nr (...), które zostały wystawione na podstawie fikcyjnie zleconych powodowi prac polegających na wykonaniu warstw spadkowych na daszkach i balkonach oraz wykonaniu warstw uzupełnień ocieplenia i warstwy klejowej na elewacjach 10 budynków. W rzeczywistości oświadczenia woli w postaci zleceń z dnia 20 maja 2013 r. oraz 1 lipca 2013 r. zostały złożone dla pozorów (art. 83 § 1 k.c.), a ich celem było uzyskanie podstawy do wypłaty wynagrodzenia powodowi z transz kredytu inwestycyjnego, a tym samym szybkie zaspokojenie roszczeń powoda. Uznać zatem należało, że pozwana dokonała zapłaty za zlecone powodowi prace, roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia zostało umorzono poprzez jej uiszczenie a wytoczone powództwo okazało się bezpodstawne. Podlegało zatem oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał niniejszą sprawę w całości, zobowiązany był zwrócić pozwanej należało poniesione koszty procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., 491 ze zm.) oraz 17 z tytułu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

W toku procesu powstały wydatki Skarbu Państwa, podlegające zwrotowi na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 90, poz. 591 ze zm.). Na wydatki te składa się koszt poniesiony tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa świadka K. P. na rozprawę w dniu 2 września 2016 r. w kwocie 100 zł oraz zwrot kwoty uiszczonej tytułem zwrotu utraconego dochodu tego świadka w wysokości 81,26 zł - łącznie 181,26 zł. Obowiązek zwrotu tej kwoty Skarbowi Państwa spoczywał na powodzie, który w całości przegrał proces (art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c.). Wydatki te nie były objęte zwolnieniem od kosztów sądowych, które dotyczyło wyłącznie opłaty od pozwu.

Ze względu na powyższe motywy orzeczono jak w sentencji.